

**Fynske
Kunsthåndværkere
+ gæster**

værksted

**Fynske
Kunsthåndværkere
+ gæster**

værk sted

Forord

Af museumsinspektør Troels Malthe Borch

Når kunstnere kalder sig kunsthåndværkere i stedet for blot kunstnere, ligger der en betoning af kunst(hånd)værkets intime tilknytning til tilblivelsesprocessen og forarbejdningen af materialet. For værket opstår ikke ud af det bare ingenting, men på baggrund af nogle vilkår: materialets beskaffenhed, hændernes erfaring, intellektets formgivning. Men også det rum, hvori værket opstår, har indflydelse: som katalysator for inspiration eller fordybelse, som beskyttelse mod omverdenens distraktioner og som facilitator og praktisk hjælper til den kunstneriske arbejdsproces.

For en kunsthåndværker er værkstedet et enormt betydningsfuldt sted. Det er her den sitrende og transparente idé kan legemliggøres og tage fast form. Derfor er det ikke ligegyldigt, hvordan værkstedet er gestaltet. Der er en række praktiske hensyn, der skal tilgodeses alt afhængig af håndværkets art, og der er fordringer til stedets indvirkninger på den mentale tilstand for kunsthåndværkeren.

Naturkunstneren Johannes Larsen anlagde sit værksted (som han netop kaldte værksted og ikke atelier) på toppen af en bakke med udsigt til havet og omgivelserne, og han indrettede en have omkring sig med fugle, dyr, planter og træer - efter et indre billede af den paradisiske tilstand. På den måde ønskede han at få sted og værk til at gå op i en højere enhed. Udstillerne er i deres værker til denne udstilling inspireret af Johannes Larsens hjem og værksted. Alle de udstillede værker, vil således kunne relateres til stedet.

De tretten kunsthåndværkere, der deltager i udstillingen »værk sted«, har også alle indrettet sig et værksted tilpasset præcis deres praktiske og mentale behov. For alles vedkommende er værkstedet direkte knyttet til bopælen, selvom flere også benytter sig af muligheden for i perioder at benytte værksteder andre steder.

Udstillergruppen Fynske Kunsthåndværkere har mere end 30 års udstillerkarriere bag sig og har vist deres værker på talrige udstillinger i Danmark, ligesom gruppen har været repræsenteret i Skandinavien, Holland, Tyskland og England.

Hver især har de udviklet deres egen æstetik gennem årtier ved til stadighed at undres - undersøge og udvikle de gamle håndværks-traditioner til dyb indsigt og beherskelse af naturmaterialer. Der arbejdes med fibre, ler, metaller og blandform. Fra tradition til modernisering.

Gruppen Fynske Kunsthåndværkere tæller ti kunsthåndværkere på Fyn. Til udstillingen er endvidere inviteret yderligere tre kunsthåndværkere, nemlig smykkekunstner Karen Pontoppidan, keramikker Anne Fløche og tekstilkunstner Anette Bendixen.

Tak

Udstillinger er blevet til med støtte fra Den Faberske Fond, Danmarks Nationalbanks Jubilæumsfond, Ingenør N. M. Knudsens Fond og Tuborgfondet. Johannes Larsen Museet og Fynske Kunsthåndværkere er yderst taknemmelige for velvilligheden.

Fynske Kunsthåndværkere + gæster

Anette Bendixen tekstilkunstner **10**

Anne Fløche keramiker **14**

Karen Pontoppidan smykkekunstner **18**

Amy Grandt-Nielsen billedkunstner **24**

Anne Bjørn tekstil- og billedkunstner **28**

Eva Dora Lamm guldsmed **32**

Gurli Nielsen fotograf **36**

Ida Holm Mortensen keramiker, grafiker og maler **40**

Jette Nevers væver og designer **44**

Lars J. Falkenberg billedkunstner **48**

Merethe Bloch keramiker **52**

Nina Ferlov tekstil- og billedkunstner **56**

Peter Tybjerg keramiker og billedhugger **60**

Anette Bendixen

Flettet ind i mit liv

Anette Bendixen (f. 1950) har sit værksted i dagligstuen, som således er en blanding af værksted og opholdsrum.

»Når jeg sætter mig for bordenden ved spisebordet, har jeg mit igangværende arbejde inden for synsfeltet. Det er det første, jeg ser om morgenen, og det sidste jeg ser om aftenen. Jeg føler mig godt tilpas med, at mit værksted på den måde er flettet ind i mit liv«.

I stuen ligger alle de garner, som Anette Bendixen er i gang med, spredt omkring.

»Det er vigtigt at se dem hele tiden. Det giver mange ideer og holder mig til ilden. Jeg konsulterer dem mange gange i løbet af dagen, har en slags vedvarende samtale i gang, vurderer og revurderer mit syn på dem, farven o.s.v. Jeg arbejder på samme værk i lang tid, ofte halve år, så det bliver til mange vurderinger«.

Der er også en pejs i stuen, og det er her, gæster bliver budt til at sidde ned.

I disse sidste billeder har jeg forsøgt at arbejde med farven, som maleren arbejder med sin palet.

I stoppebillederne kan farven hele tiden varieres og efterreguleres. Hele billedfladen kan bearbejdes frit og farven kan lægges ovenpå, fortyndes og forstærkes.

»Farve«, 210 × 140 cm.
Stoppeteknik i hør.

»Jeg rydder ikke op af den grund. Alle er jo indforstået med, at det er mit værksted. Og et værksted kan være ganske hyggeligt. Det giver meget at se på og snakke om og meget at diskutere. For det meste er det kærkomment, men af og til synes jeg, at det er for meget, at mine ting og de arbejder, som jeg netop er i gang med, på denne måde let bliver til genstand for for meget opmærksomhed og diskussion«.

Anne Fløche

Det egentlige værksted er en indre ting

Anne Fløche (f. 1952) har sit værksted midt i sit hus. Det er omkring 50 m². Det har tre store vinduer, en dobbeltdør ud til haven og to store kastanjetræer, samt udsigt til Begstrup Vig. Rummet er så godt som hvidt og oplyst af klart neonlys.

»Jeg er meget glad for mit værksted. Men lige så glad er jeg for at have opdaget, at jeg kan arbejde hvor som helst, hvis jeg har nogenlunde ro i sjælen, og ingen kigger mig over skulderen. Det kan være meget givende at skifte det intime og velkendte ud med et andet sted. Et nyt tomt rum er inspirerende og får dig til at tænke nyt«.

»Arbejdet og ens egen tilstand skaber det rum, man har brug for. Ligesom man også selv skaber roen i sjælen, når først arbejdet fanger. Men værkstedet er ikke kernen i det. Det egentlige værksted er en indre ting«.

I Anne Fløches værksted er der tre ovne: en brændeovn til opvarmning og to keramikovne. Desuden er der et stort arbejdsbord på hjul, en lang lav reol til farvespande, en lille dese på hjul, en gulvkavalet og en del store gipsplader. Om vinteren har hun også en murerbalje med stort betonpiskeris til at røre sit ler op i, om sommeren står det udenfor.

Fuglevingen som billede på menneskers længsler af mange slags; flugt, håb, spiritualitet, et løft i det hele taget, sublim skønhed ... Tavlerne forholder sig til Jorden.

»Vingen og Jorden«, 31 x 35 cm.
Ler, brændt til ca. 1100 grader.

»Alt det løse prøver jeg at holde på et minimum for bedre at kunne tænke og ikke hænge for meget i det foregående. Dog er jeg ret afhængig af adskillige kasser med farveprøver, som er ret inspirerende i sig selv«.

»Om mit værksted direkte har haft indflydelse på mit arbejde, tror jeg ikke. Måske af og til en farveholdning, når jeg ser ud af mine vinduer. Som nu, hvor alt er markant hvidt, gråt, blåt og sort«.

Karen Pontoppidan

Et intimt, kreativt kaos

Karen Pontoppidan (f. 1968) bor og arbejder i München, og hendes værksted befinder sig i en tidligere mælkeforretning, som igennem mange år fungerede som samlingspunkt for gadens beboere. Rummet bærer tydeligt præg af den tidligere funktion: gamle fliser på gulvet, stort udstillingsvindue ud mod gaden og flagholdere på hver side af døren.

Værkstedet er forbundet til Karen Pontoppidans lejlighed ad en central stentrappet. Trappen udgør et vigtigt punkt i rummet. Den er både forbindelse og afgrænsning - men også tit en siddeplads i dagligdagen.

»Mine omgivelser er præget af et intimt, kreativt kaos, der inspirerer mig. Mit værksted afspejler min indstilling til livet og er derfor det perfekte sted for mig at udvikle min kunst«.

Flere af møblerne i værkstedet er arvestykker fra Pontoppidans bedsteforældre. Andre møbler er fundet på gaden eller overtaget fra venner, der ikke havde brug for dem mere.

»Det føles iblandt, som om jeg lever i et asyl for gamle møbler. Ikke to stole er ens, og ofte kræver mine møbler, at man bruger dem nænsomt«.

Det er her på sit værksted, at Karen Pontoppidan skaber sine smykker. Og det gør hun faktisk bedst under tidspress:

»Når deadline rykker nærmere, bliver jeg i stand til at træffe de rigtige beslutninger«.

Mine smykker fortæller historier om hverdagslivet. Små øjeblikke, fastholdt i sølvets uovervindelighed.

Det er historier om skønhed og tristhed. Portrætter af almindelige mennesker.

En hyldest til et fælles liv.

Brocher og ringe. Sølv, hagl, niello.

Fynske Kunsthåndværkere

Amy Grandt-Nielsen

Kommandocentralen og satellitterne

Amy Grandt-Nielsen (f. 1943) bor og arbejder i et landhus i den lille landsby Måle på Hindsholm. Her laver hun sine værker af uld: filtede former i mange farver.

Fra gårdspladsen går man ind ad glasdøren i husets sydvestvendte gavl til værkstedet. Rummet er ikke stort, men funktionsvenligt med flisegulv, væghængt stålbord og »skyllerumsvask«. I et hjørne et skuffedarium og en væghængt reol til skitser, notater, aktuelle papirer og tidsskrifter. Dette rum er kommandocentralen.

»Jeg arbejder mange steder, men jeg skal have et sted, hvor jeg har samlet mine ting. Det er herinde, og det er herinde arbejdet udgår fra. Så har jeg flere satellitter rundt omkring: i carporten har jeg deponeret materialer og i udhuset har jeg et minifarveri, hvor der fra kogekarrene på brændeovnen har bølget liflige dufte af pil, kirsebærkornel, morbær og meget andet«, fortæller Amy Grandt-Nielsen.

Amy Grandt-Nielsen farver selv den uld, hun bruger i sit arbejde - og det udelukkende med plante-farver. Derfor er en tredje af hendes satellitter haven omkring huset, hvori hun har en masse planter og træer med farveegenskaber.

Haven på Møllebakken - paradiset
have i Fynbomalerens egen version
- har en skjult dimension:
plantefarver.

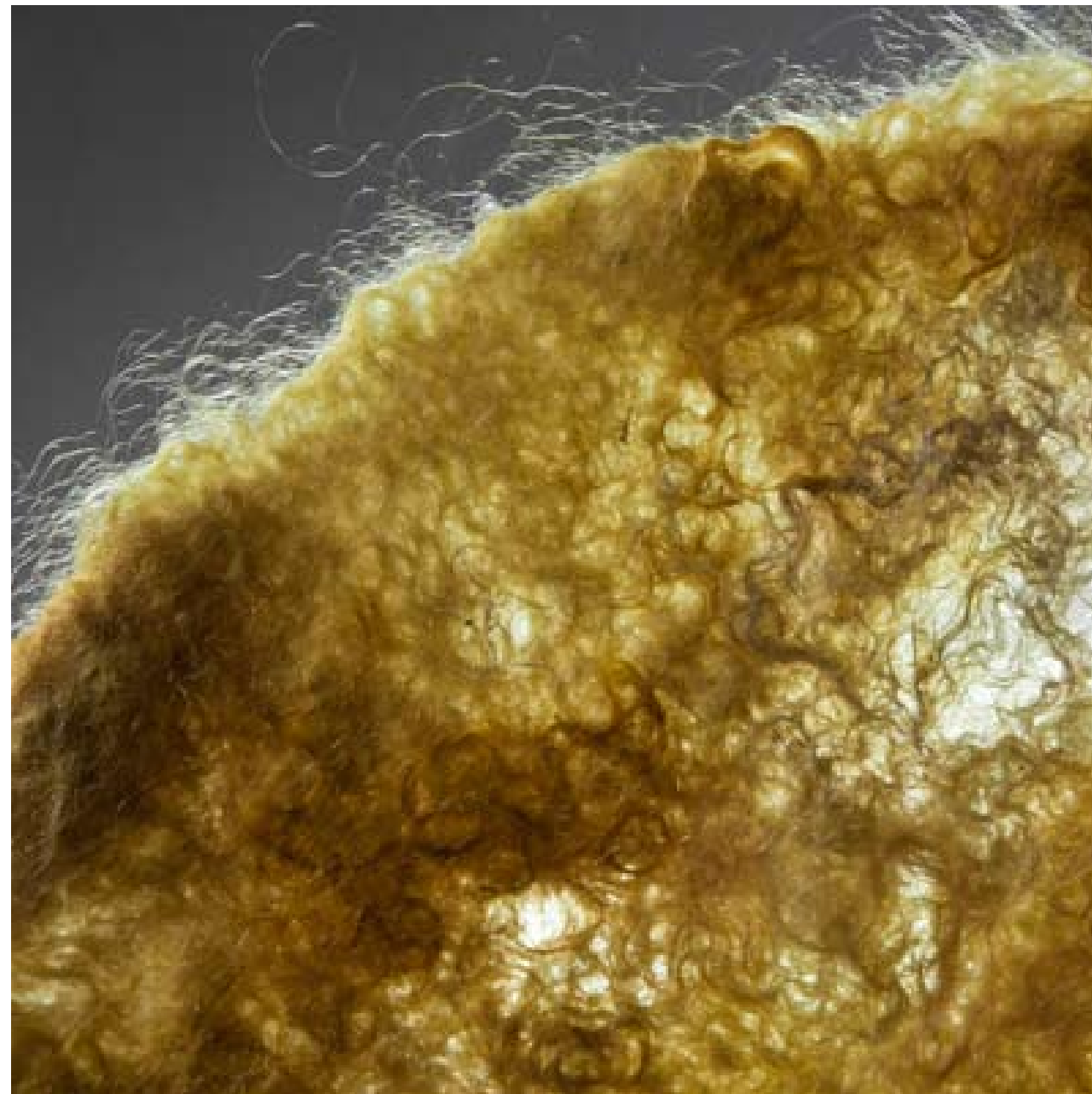
Året rundt har jeg observeret,
registreret og farvet med planter
fra Møllebakken, solens fortættede
energi.

»Solens Farver«, skitse, Ø 30 cm.
Plantefarvet filtet uld, hør og silke.

Som forberedelse til udstillingen på Johannes Larsen Museet har Amy Grandt-Nielsen igennem mere end et år besøgt malerens have på Møllebakken for i de forskellige årstider at observere, fotografere, registrere og indsamle prøver fra de mange forskellige træer og planter i haven. Den samme vækst giver forskellig farve fra sig til forskellige årstider.

Lige nu er værkstedet fyldt med store buketter af tørrede planter, der hænger ned fra loftet, og farveprøverne fylder bordpladerne.

»Det ser ret kaotisk ud. Men at forfølge en idé, som så igen ændrer sig undervejs, påvirket af proces og forløb, og som måske tager en anden retning end først tænkt, ja det er udfordringen«.

Anne Bjørn

Højt til loftet

Anne Bjørns (f. 1954) værksted ligger i den ene længe af en gård på Vestfyn med vidtstrakte marker omkring. Værkstedet er opdelt i to. I stueplan har hun to sammenhængende rum, på førstesalen et stort. Førstesalen er »Hjertet«.

»Jeg kan godt lide at være gemt lidt væk ovenpå, at være tættere på himlen. Det er her jeg helst arbejder, og det er her jeg tænker og laver skitser. Her er det bedste lys, højt til loftet og varmest om vinteren - og desværre også om sommeren«.

Når Anne Bjørn har gang i mange billeder på en gang, bruger hun alle rum. Der er mange arbejdspladser på værkstedet, meget bordplads, og så er der væggene til at hænge prøver på.

At der er rum og plads omkring hende betyder meget.

Til udstillingen har hun fået et stort atelier til rådighed på Statens værksteder for kunst, Gl. Dok til at skabe sine værker. Foruden pladsen er det »rene« rum af stor betydning.

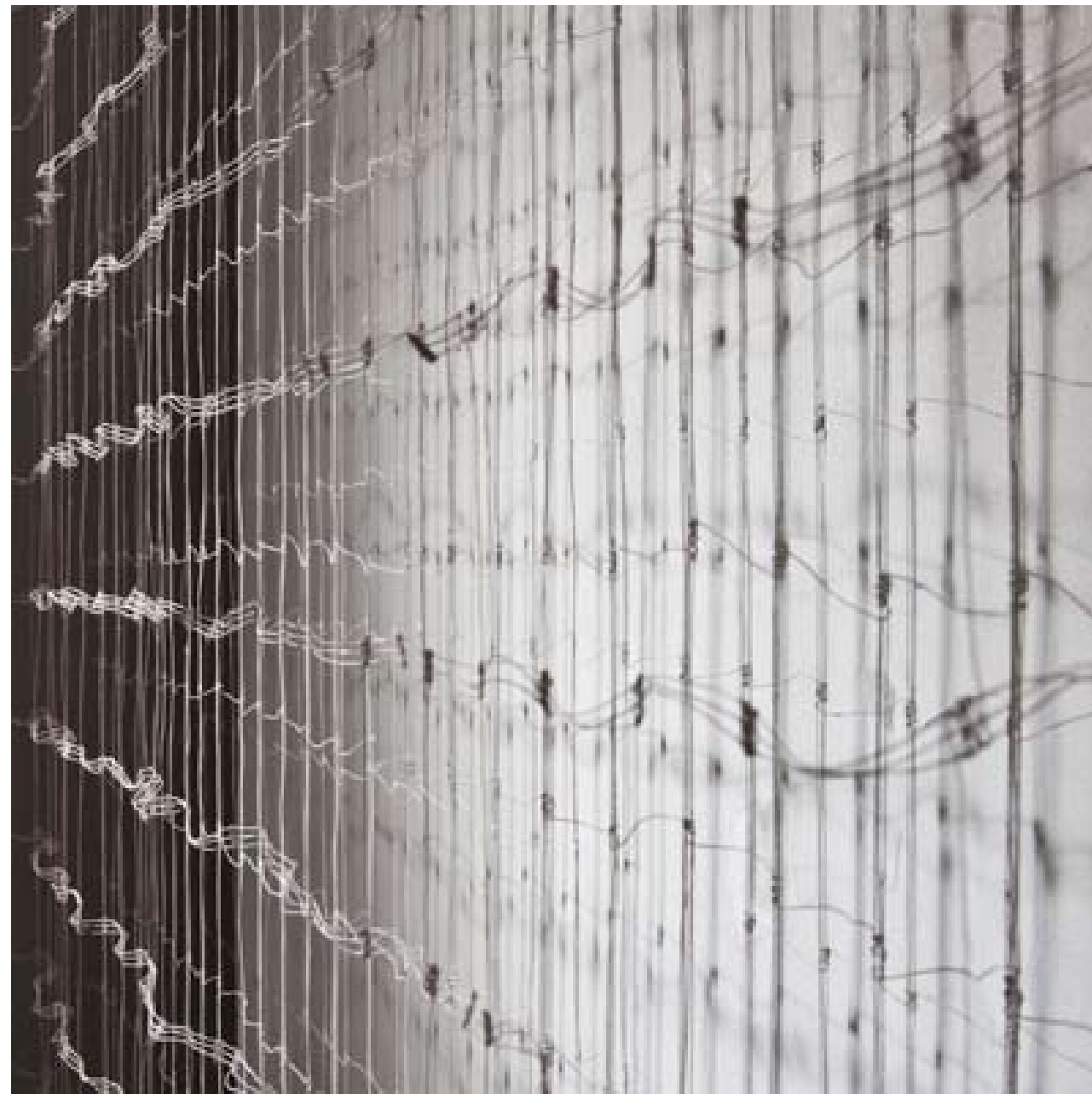
»Det vigtigste er, hvad der foregår i hovedet. Så jeg kan skabe mit mentale rum og mit værksted, der hvor jeg er«.

Den fine stemning i Johannes og Alhed Larsens hjem. Jeg har altid øje for tekstiler og henter også inspiration i den motivkreds, som optog Johannes Larsen: fuglene. Jeg bruger fænomenet »sort sol«, som danner ufattelige og konstant foranderlige mønstre på himlen.

»Erindringsstof«, udsnit, 220 x 310 cm.
Papirgarn, gipsgrund.

Skitserne bliver så vidt muligt forberedt hjemmefra, arbejdet bliver udført på Gl. Dok. En ting Anne Bjørn tager med for at skabe de rette betingelser, er også musikken. Og den spænder fra Tom Waits, Marianne Faithfull og Patti Smith til klassisk musik - afhængig af den stemning hun er i.

»Jeg tror alt omkring os - også i høj grad de fysiske omstændigheder - påvirker os mere, end vi umiddelbart tror«.

Eva Dora Lamm

Specialfremstillet arbejdsplads

Eva Dora Lamms (f. 1952) værksted er etableret i et par forhenværende karlekamre i en firlænget gård fra 1864. I 1992 fik hun specialfabrikeret store vinduer for at få så meget lys som muligt ind og samtidig så vidt muligt bevare stilen fra 1864.

»Når jeg træder ind i mit værksted, er det som at tage noget tøj på, jeg føler mig rigtig godt tilpas i. Jeg kender hver en lille dims - og dem er der mange af - og nyder roen og lyset. Og ingen blander sig i det, jeg laver«.

Især er det Eva Dora Lamms arbejdsbord, der tiltrækker sig opmærksomhed. Det er specialfremstillet til at kunne imødekomme behovene - ikke bare for en guldsmed, men for netop Eva Dora Lamm. Bordet har bl.a. et fælg, hvor stumper og smuler af de forskellige værdifulde materialer bliver samlet sammen, og flere skuffer og hylder til værktøj og materiale. For en udefrakommende kan arbejdsbordet virke rodet. Men alt værktøjet har hver sin plads, og det skal være lige ved hånden.

Alt håndværktøjet fik Eva Dora Lamm, da hun blev udlært som guldsmed, og det er det samme, hun bruger i dag. Gennem tiden er det blevet tilpasset behovene. F.eks. er filen gjort blank på den ene side, så hun kan benytte den i snævre hjørner.

Først var der naturen, så kom stregen, og så kom den bearbejdede natur. Med andre ord: fra natur - via streg - til natur.

Halssmykke. Sterling, cement, æggeskal.

»Der ligger megen sjæl i værktøjet, når man selv har formet det og brugt det gennem lang tid«.

Ved et andet bord arbejder Eva Dora Lamm med papmodeller af de smykker, hun siden fremstiller. Smykket har på dette tidspunkt været undervejs i et stykke tid, men blot som en idé. Med forhåndenværende materialer som pap, tråd, tape m.m. får smykket form og bliver anskuelliggjort.

»Det sjoveste er faktisk at lave modellerne, og ofte er jeg færdig med et smykke, inden det overhovedet er udført. Selvom det nu også er lækkert at pusle med de sidste detaljer, når smykket er ved at være færdigt«.

Gurli Nielsen

Ligesom en vifte man slår sammen

En fotografers værksted er verden. Det er her, fotografens håndværk først og fremmest foregår - i mødet med verden og udvælgelsen af motivet. Og sådan er det også for Gurli Nielsen (f. 1941). Men der er også et arbejde bagefter: i udvælgelsen, fremkaldelsen, belysningen, beskæringen og evt. koloreringen af fotografiet.

Gurli Nielsen har sit værksted i sit hjem - et lille, hyggeligt hus lige ned til stranden syd for Nyborg. Bordet foran hende er altid fyldt. Af bøger og billeder i flere lag. Her sidder hun med lup og lyskasse og kigger filmrullerne igennem for at vælge de allerbedste billeder ud. Det er det kritiske øje, der er på arbejde her.

»Det er ligesom en vifte, man slår sammen. Ud af tusindvis af billeder skal der udvælges en serie, som kan blive til en helhed«.

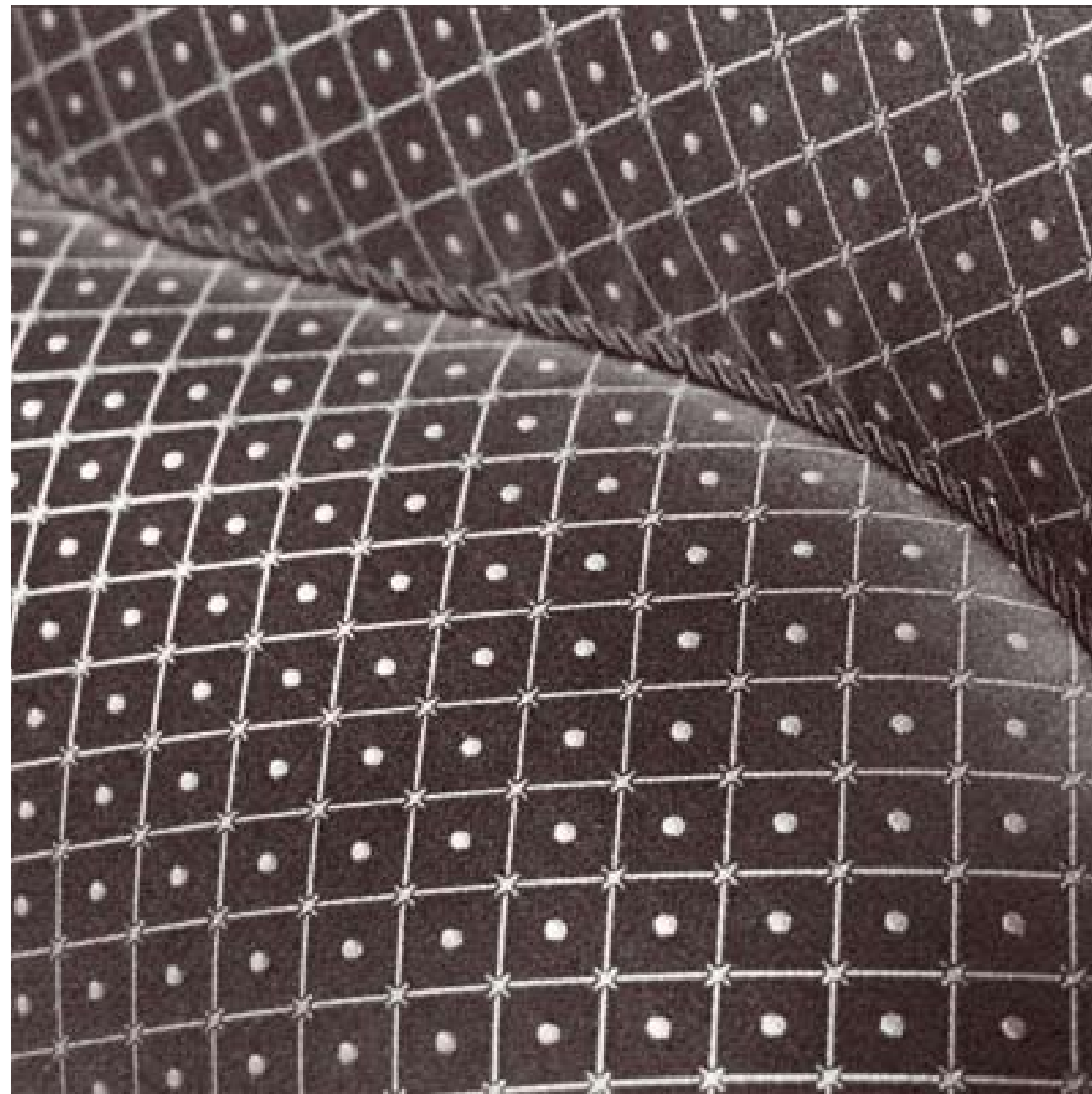
Fantasien og inspirationen spillede deres rolle i kameraets møde med motiverne. Nu er det negativerne, Gurli Nielsen kigger på. Og som erfaren fotograf kan hun fremkalde billedet for sit indre øje og genvurdere de ideer og billeder, hun oprindeligt så for sig. Den tekniske fremkaldelse af billederne foregår i bryggerset, hvor hun har det nødvendige udstyr.

»Jeg skal være i et bestemt humør for at gå i mørkekammer. Er jeg det, kan jeg stå der til langt ud på natten. Det er en tørst efter at »se«, der driver mig. En lyst til at lave noget, jeg kan lide at se på«.

Som da hun tidligere arbejdede som portrætfotograf, bruger hun lang tid på at lære sit motiv at kende. Til denne udstilling har hun tilbragt mange timer i dyb koncentration i Johannes Larsens hjem, værksted og have for at komme tæt på og finde det, der for hende er billedmæssigt interessant.

Mine billeders inspiration er detaljen. Jeg har gengivet de mange former og mønstre, som jeg har fundet i Johannes Larsens hus og i hans drivhus og værksted.

Sort hvidt fotografi udført på Kentmere Art Classic papir i 18 × 24 cm..
Optagelsestidspunkt: 2010-2011.

Ida Holm Mortensen

En forsinket drøvtyggerproces

Udvendigt på Ida Holm Mortensens (f. 1950) værksted gror blåregn og pæretræ. Værkstedet er en fritliggende, mindre bygning i haven blot to meter fra beboelseshuset.

»Jeg begynder på værkstedet tidlig hver morgen, mens hovedet er mindst mudret. Den lille fysiske afstand til værkstedet gør, at jeg skal have træsko på, og at jeg mentalt kan skifte kasket og træde ind i en anden verden. Livet på værkstedet er for mig en stillesiddende, men alligevel dramatisk opdagelsesrejse mod et mål, jeg ikke kender. Med håndværket som følgesvend.«

Værkstedet er i to etager. I stueplan har Ida Holm Mortensen keramikværksted, og ovenpå har hun maleratelier.

»Jeg arbejder skiftevis utroligt struktureret og fandenivoldsk. Engang imellem er det herligt med sådan noget idiot-arbejde, hvor man bare skal blive ved. Så skal man ikke finde på noget hele tiden. - Selvom det nu ofte er netop da, man får de bedste ideer«.

Vekselvirkningen mellem de to udtryksformer passer hende godt. Keramikken er tæt bundet til håndværkstraditionen, mens maleriet i højere grad er frit. Arbejdet med de to udtryksformer stiller forskellige krav til et værksted. Keramikværkstedet er åbent og lyst, og her er der mange arbejdsborde, drejeskive, dese, sprøjtekabine, ovn, hylder til de færdige ting og en lænestol til gæster. I modsætning hertil har malerværkstedet karakter af et privatstueagtigt rum, på første sal for enden af en stejl, smal trappe.

En hilsen til fuglemaleren, Johannes Larsen.

Et nænsomt menneske, der iagttog fuglene, plejede nogle syge, skød nogle raske, gengav og spiste.

»En fugl i hånden«, stentøjsskål 9 × 18 cm, porcelænskål 5 × 10 cm.

»Værkstedet er i mit tilfælde arnestedet. Men det er meget vigtigt for mig af og til også at komme ud af hulen og mærke verden - ikke i kunstnerisk bearbejdet form, men den ægte vare. At glædes, undres, bekymres og forarges over verden. Disse oplevelser vil jeg gerne dele med andre, og det sker så i en bearbejdet udgave, hvor selve arbejdet er foregået på værkstedet. Det er åbenbart min måde at fordøje tilværelsen på. En forsinket drøvtyggerproces«.

Jette Nevers

En livsstil

Jette Nevers (f. 1943) vidste præcis, hvad hun ønskede, da hun tegnede sit nuværende hjem og værksted til sig selv og sin mand. Ned til de mindste detaljer, såsom knager og indbyggede skabe, har hun med sin sans for funktionalitet og form planlagt husets indretning. Hendes hjem og værksted er en form for gesamtkunstwerk, og det er da også hendes egne tekstiler, der er brugt til møbler, og som beklæder gulve og vægge.

Vævestuen er det største af værkstedsrummene. Her kommer lyset ind fra to sider, morgensol og aften-sol. Der er højt til loftet og god plads. Noget der er brug for, når man arbejder med store billedtæpper og tekstiler og de dertil nødvendige, store væve.

Fra vævestuen er der tre trin op til en lille tegnestue. De tre trin op gør, at man kan se havet fra tegnestuens store vindue. Her finder Jette Nevers ro til at tænke og filosofere og til at komme væk fra arbejdet, så hun kan komme tilbage og se på det med nye øjne.

Ud over tegne- og vævestue råder Jette Nevers over et farvekøkken til indfarvning af garner samt et kontor. Hver del af arbejdsprocessen har sin fysiske placering.

»Vores bolig og værksteder er en helhed, en livsstil. Sådan har vi altid boet. Det hele hænger sammen i hverdagen. Værkstederne, køkkenet, haven, stranden og omgivelserne. Alt hænger sammen. Desuden giver samarbejdet med industrien en fantastisk vekselvirkning i min årsrytme«.

Til udstillingen på Johannes Larsen Museet har Jette Nevers i en serie tekstilbilleder taget udgangspunkt i fugles fjerdragter og skabt sine fortolkninger af disse gennem valg af farver, mønstre og teknikker.

»Fuglemønstre«, en serie tekstilbilleder, udsnit, 112 × 115 cm. Træfibergarn.

Jette Nevers har ikke bare planlagt indretning af hjem og værksted, men også sine egne projekter flere år ud i fremtiden. Og hverdagene skrider også frem efter en fast rytme. 2-3 timer ved væven om formiddagen og tilsvarende om eftermiddagen. Forarbejdet til et værk kan være undervejs i lang tid, men når hun først er i gang med selve væveprocessen, udføres arbejdet i ét hug - der dog kan tage lang tid, da vævning er et tidskrævende håndværk.

»Det stillesiddende og rutineprægede arbejde ved væven bliver flere gange i løbet af dagen brudt af yoga-øvelser, som hun foretager i tegnestuen, når hun kan mærke, at kroppen har brug for at blive strakt eller rørt«.

Lars J. Falkenberg

Mit værksted har jeg inde i hovedet

»Jeg står i den meget mærkelige situation ... at jeg slet ikke har noget værksted. Det vil sige: jeg har ikke noget fysisk værksted, som man normalt forestiller sig det. Til gengæld er jeg altid i mit værksted, og værkstedet er ikke en afgrænset sfære«.

For tre år siden flyttede Lars J. Falkenberg (f. 1955) fra sit værksted på 17 m². Hans nuværende værksted er et mentalt værksted med koordinater ude i virkeligheden. F.eks. når han laver sine værker med brændt æggemasse:

»Jeg pisker æg i køkkenet. På stuegulvet påfører jeg æggemassen til papiret ved hjælp af spatler af pap, som jeg har skåret på mit kontor og malet i garagen med shellak, for at de ikke skal opløses af æggemassen. Papiret ligger til tørre under min seng. På gårdspladsen griber jeg ukrudtsbrænderen med flammekasterfunktion og maler på papiret med ild. Ilden fremkalder billedet, idet æggemassen bliver brændt mere eller mindre af, og kulstoffet træder frem. På det store, lange bord i spisestuen maler og tegner jeg på den brændte bund«.

Men det allervigtigste sted for Lars J. Falkenberg er naturen, og med Holckenhavn Fjord for enden af baghaven tager han ofte en tur ud i landskabet i sin kano.

Jeg fotograferede det ophobede materiale fra sandorme, der lå som små ringe på havbunden. Jeg forestillede mig, at alle ormene havde forskellige personligheder. En dag fik jeg en overfræser foræret, og vupti havde jeg værktøjet til at realisere ideen. Det blev så til kvadratiske kasser med fræserspor (orme) og nedlagt grafik fra min egen produktion.

»Worm Attack«, 230 x 230 cm.
Trækasse og nedfældet grafik.

»På vandet i kanoen tænker jeg over tingene og nyder at befinde mig i den tidløse sfære, det er at sejle. Vandet er en del af mit værksted, for jeg får f... mange ideer, når jeg sidder og padler«.

At det kunstneriske arbejde foregår i hjemmets hverdagsrum gør, at Lars J. Falkenberg kan gå til og fra arbejdet og komme videre i små bidder - afbrudt af huslige pligter og guitar-spil. Alligevel har han en drøm om det ideelle værksted for ham:

»Mit værksted er alle vegne. Men det ligger også i en ikke så fjern fremtid og venter: et ordinært værksted med tag og fire vægge. Det skal være på 50 m² og have et kæmpe vindue, der vender ud imod den store georginehave. Snart er der samlet ussel mammon nok til at bygge drømmeværkstedet«.

Merethe Bloch

Fuldstændig ro

I et baghus i Assens har Merethe Bloch (f. 1946) sit keramikværksted. I forhuset bor hun sammen med sin mand, Peter Tybjerg, og i baghuset har de hver deres værksted. Når man bevæger sig igennem Peter Tybjergs værksted og går et par trin op ad en lille trappe, træder man ind i Merethe Blochs lille, lyse værksted. Det er som en lille hule, men hverken mørk eller dunkel. Her er fuldstændig ro og uforstyrrelighed, og det er vigtigt. Det er tydeligt et privat rum, hvor ethvert fremmedelement ville forstyrre.

»Det sjoveste er at lave ting, der tager tid. Jeg kan godt lide at nusse om tingene og gøre dem færdige. Det kan nogle gange være svært at begynde arbejdet, men når jeg først er i gang, er det til gengæld svært at holde pause«.

Merethe Bloch har gjort det til sin ekspertise at lade »sort sol« dække overfladen på mange af sine keramiske værker. De mange fuglesilhuetter, der er gengivet enkeltvist, danner et smukt mønster. Under stor fordybelse ridser Merethe Bloch hver enkelt fugl ind i overfladen og lader den indgå i helhedens bevægelse. Det kræver både indre og ydre ro.

»Hvis roen ikke indfinder sig, går jeg en tur ud i haven for at lufte mig og tænke over værket. Det er dejligt at bo og have værkstedet det samme sted. Så kan man udnytte tiden.

Merethe Bloch deler passionen for fugleriget med Johannes Larsen og har gennem de sidste 14 år arbejdet med de konstant foranderlige fugleformationer på himlen og fastholdt synet i det sort-hvide porcelæn.

»Sort Sol«, 18 × 31 cm.
Udsnit af porcelænsskål.

Også når værkerne skal brændes, er det en fordel at bo samme sted. For brændingen kan tage op til 13 timer, og ovnen skal jævnlige tilses.

Merethe Bloch blander selv sine glasurer, bl.a. okseblods- og celestion-glasurer, for at kunne styre processen i brændingen til det helt rigtige udtryk. Der står fine vægte til afvejning af de rigtige mængder.

»Det er vigtigt at rydde op og holde orden. Hvert enkelt stykke værktøj har sin bestemte plads på hylden. Ellers giver det forvirring«.

Nina Ferlov

Stille som på landet

Inde midt i det ældste Middelfart bor Nina Ferlov (f. 1945) i et hus fra 1864. Krydser man gården bag forhuset, kommer man til baghuset, hvor hun har sit værksted. Her er fredfyldt - som at være ude på landet. Man hører ingen lyde fra byen. Fra værkstedets sydvendte vinduer ser man ud i en lille velplejet og spændende have.

»Medmindre jeg maler landskaber, er det her, jeg holder af at være. Jeg føler et velvære på mit værksted. Jeg kan lide at have skønhed omkring mig. Naturen - mine ting - og lyset«.

Lyset er betydningsfuldt for Nina Ferlovs, og er afgørende for udbyttet af hendes arbejde. I værkstedsrummet, der går op i kip, falder der lys ind fra tre sider.

»Jeg arbejder bedst i dagslys. Og derfor spiller vejret meget ind. Rummets lys og varme bliver altid påvirket af vejret. En soldag giver fantastisk lys og lune, når jeg træder ind. Så tænker jeg, når jeg kigger inde fra forhuset, at det bliver dejligt at komme over i det morgengule lys. En grå regndag kan være kølig, så må jeg lave mere varme og tænde kunstigt lys. Bedst er det, når jeg får begyndt tidligt - og når der er noget godt i radioens P1«.

Midt på gulvet i værkstedet står et stort arbejdsbord, som har fulgt Nina Ferlovs siden dengang, hun som helt ung trykte på silke til unika.

Alhed Larsens drivhus med sit kønne forfald og sine poetiske spor har været min inspiration til en række stemningsbilleder. Jeg måtte først lade Nattens Dronning springe ud med sin duftende magi. Så fulgte en billedproces, hvor jeg afdækkede drivhusets spor.

»Hvidt træ«, 52 x 52 cm. Plisseret papir med farvepigment og casein.

»Det er altid godt at gå ind i værkstedet. Jeg kan godt lide at være her, at arbejde her. Jeg får som regel lyst til at fordybe mig i arbejdet, når jeg træder ind«.

Rundtomkring ligger genstande indsamlet fra naturen: mospuder på en tallerken, sten fra stranden og grene med lav. Små natur-elementer, der bliver til akvarelstudier.

»Fra de steder jeg kommer til, tager jeg noget af naturen med mig hjem. Det giver en dybere forbundethed med det, der betyder noget. Så lever det her og i mine værker«.

Peter Tybjerg

Alkymistens værksted

At træde ind på keramik og billedhugger Peter Tybjergs værksted er som at komme ind i værkstedet hos en opfinder. Tybjerg drives i sit arbejde af lysten til at eksperimentere, og det vidner de mange materialer og redskaber i værkstedet om.

Peter Tybjerg (f. 1944) er autodidakt keramik og billedhugger. Oprindeligt er han uddannet smed og maskinarbejder, men da han flyttede i kollektiv i 1960'erne, lod han sig inspirere til at blive kunsthåndværker. Den autodidaktes åbne tilgang til skabelsesprocessen har han bevaret, og han bruger mange ukonventionelle redskaber i arbejdet med keramikken: en parabol eller en wok til at skabe konvekse former, en rød griselampe, en varmeplade fra en restaurant og en mikrobølgeovn til at tørre leret ved, samt en stor røremaskine fra et bageri til at blande ler med.

Også i tilgangen til skabelsesprocessen er det den åbne og fordomsfri tilgang, der er kendetegnende for Peter Tybjergs måde at arbejde på, og han eksperimenterer med materialer som hundemad, katte- og grisepiller og havregryn. Madvarer, og især de specialfremstillede, indeholder mange forskellige mineraler, som kan give interessante farver på den færdigbrændte keramik.

»Det er en hengivelse til naturkraften. Naturkræfterne kan ikke styres, og det ønsker jeg heller ikke. Jeg ønsker derimod at lade dem udfolde sig i mine værker, at give dem plads«.

I mine skulpturelle krukker har jeg ofte anvendt sten, lava, aske og andre mineraler indsamlet på rejser.

Fra haven på Møllebakken er hjembragt afklippet græs, blade og grenstumper, som derefter er brændt til aske og anvendt til glasur og leroverflader.

Skulpturel krukke med askeindgnidninger, 35 x 30 cm. Stentøj

Siden 1970'erne har Tybjergs varemærke været den hjerteformede krukke - en hybrid mellem en cirkel, en trekant og en cylinder. En enkel, men spændt form. På overfladen af denne skraber og ridser han konturer i ønsket om at genkalde vildskaben og kraften fra naturen. Peter Tybjerg er født på Island, og det er ofte den dramatiske, islandske natur, han har i baghovedet, når han skaber sine værker.

Amy Grandt-Nielsen

Stavrevej 27, Måle
5300 Kerteminde

65 34 24 30
amy@grandt-nielsen.dk
www.amy.grandt-nielsen.dk

Anne Fløche

Asylvej 13, Torup Mark
8420 Knebel

86 35 21 99
annefloche@mail.dk

Ida Holm Mortensen

Kertinge Bygade 11
5300 Kerteminde

65 32 37 03 / 51 34 03 39
idaholmmortensen@hotmail.com
www.idaholmmortensen.dk

Lars J. Falkenberg

Gl. Vindingevej 11
5800 Nyborg

65 30 22 42 / 25 37 19 99
post@larsfalkenberg.dk
www.larsfalkenberg.dk

Peter Tybjerg

Ramsherred 17
5610 Assens

64 71 40 68 / 26 28 40 68
petertybjerg@oncable.dk
www.tybjerg.com

Anette Bendixen

Maltvej 7, Askov
6600 Vejen

75 36 52 82 / 24 66 71 72
anettebendixen@hotmail.com
www.anettebendixen.dk

Eva Dora Lamm

Brobyvej 15
5270 Odense N

65 97 86 82 / 21 80 17 86
evadoralamm@mail.dk
www.evadoralamm.dk

Jette Nevers

Stoense Udflyttervej 13
5953 Tranekær

64 82 19 42
nevers@os.dk

Merethe Bloch

Ramsherred 17
5610 Assens

64 71 40 68 / 41 40 60 68
merethebloch@oncable.dk
www.merethebloch.dk

Anne Bjørn

Bæringvej 12
5610 Assens

64 79 13 93 / 28 34 91 93
annebjorn@kkart.dk
annebjorn@mail.dk
www.annebjorn.dk

Gurli Nielsen

Strandvej 12
5871 Frørup

63 33 60 11
eriknielsen.taarup@dbmail.dk

Karen Pontoppidan

Hefnerstraße 11
81541 München
Tyskland

karenpontoppidan@yahoo.dk

Nina Ferlov

Søndergade 8
5500 Middelfart

64 41 25 12
peterstorm@vip.cybercity.dk

**JOHANNES LARSEN
MUSEET**

værk sted

Fynske Kunsthåndværkere + gæster
Johannes Larsen Museet 5. marts - 22. maj 2011

Redaktion: Troels Malthe Borch, Nina Ferlov og Anne Bjørn
Layout: Lee Storm

Fotografer: Ole Akhøj, Niels Bo s. 10 og 13, Hans Vangsø s. 14, Dagny Kaske s. 18, Karen Pontoppidan s. 21
Produktion: Clausen Grafisk

Copyright: Kunstnere, fotografer og Johannes Larsen Museet

Udgivet i marts 2011 af Johannes Larsen Museet

JOHANNES LARSEN MUSEET
Møllebakken 14, 5300 Kerteminde
www.johanneslarsenmuseet.dk

ØSTFYNS MUSEER
www.ostfynsmuseer.dk

**ØSTFYNS^s
MUSEER**

JOHANNES LARSEN
MUSEET